

at det ikke væſentligt er det ſamme Lovforſlag, (Afbrydſe fra Berg). Der er ganſke viſt mange ſmaa Punkter, i hvilke der er ſteet Forandringer, men dem vil man dog ikke nære nogen Tvivl om, at Landſtthinget har været berettiget til at indſætte. Man kan, ſom ſagt, følge det tidligere Lovforſlag Paragraph for Paragraph i det, der nu foreligger, og det er kun den første Paragraph, ſom nu indeholder Noget, hvorom man paaſtaaer, at det ſtaaer i en ſaa ſjern Forbindelſe med det tidligere Lovforſlag, at det ikke kunde indføres i dette, uden at Sagen blev undergivet Behandling ſom et heelt nyt Lovforſlag. Men naar der alſaa ikke kunde være nogen Tvivl om, at man maatte betragte Lovforſlaget ſom det ſamme Lovforſlag, der var ſendt herfra og var kommet tilbage fra det andet Thing, ſaa forekommer det mig, at der alſaa ingen Tvivl har kunnet være om den formelle Berettigelſe til at undergive Sagen denne eneſte Behandling her i Thinget, og i ſaa Tilfælde ſeer jeg heller ikke, at der kan være nogen Grund til at opſtille en Beſlutning ſom den, der her foreligger.

Seg ſkal blot endnu tillade mig et Par Ord angaaende den anden Indvending, der gjøres mod Sagens Behandling, nemlig den, at Loven er bleven til en Skattelov, og at den derfor ikke engang gyldig kunde være indbragt i Landſtthinget. Jeg kan i ſaa Henſeende henholde mig til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Fredericia (Gad), men jeg troer ligeoverfor den ærede Ordførers faſtholdte Betragtning og Paaſtand vedblivende at maatte modſige, at Grundloven med nogen Nødvendighed medfører, at Skattelove ſkulle ſørſt forelægges for Folkethinget. Naar Grundlovens § 44 tillægger ethvert Thing Ret til at foreſlaae og for ſit Vedkommende vedtage Love, og naar Grundlovens § 23 giver Kongen Ret til at forelægge Love for hvilketſomhelſt af Thingene, ſaa kan man ikke føre Undtagelſerne derfra videre end til, hvad andre tydelige Grundlovbeſtemmelſer medføre. Grundlovens § 48 taler ikke om Andet end om Finantslove og Tillægsbevillingslove, og man kan paaſtaaer, at der endog kan ſiges at være en beſtemt Antydning i Grundloven af, at det ikke

gjælder om Skattelove, at de nødvendigtviſt ſkulle forelægges ſørſt i Folkethinget. Naar man læſer §§ 47 og 48 i denne Sammenhæng, vil det ſees, at § 47 handler netop om Skattelove, og der ſiges det, at ingen Skat kan paalægges uden i Henhold til Lov, men der findes ikke den mindſte Antydning i denne Paragraph om, at ſaadanne Love nødvendigtviſt ſkulle indbringes i Folkethinget, og naar man alſaa i den følgende Paragraph gaaer over til at tale om Love, der nødvendigtviſt ſkulle indbringes i Folkethinget, ſaa havde der været — hvis man havde meent, at det ogſaa ſkulde gjælde om de i den umiddelbart foregaaende Paragraph omtalte Love — den ſtærkeſte Opfordring til der at ſige det. Jeg maa engang for alle netop hævde dette, at det er en urigtig Sætning, at Skattelove ikke grundlovmæſſigt kunne indbringes i Landſtthinget, men jeg kan gjerne, ligefom det ærede Medlem for Fredericia (Gad), indrømme, at det vilde være noget Abnormt, hvis det, at ſaadanne Love indkom i Landſtthinget, ſtete i et større Omfang. Det er ganſke viſt, men er det ikke Andet, man vil ſige, end det, ſaa ſkulde man rigtig nok have udtalt ſig paa en anden Maaade; ſaa ſkulde man ikke have ſagt, at det var en formel Indſigelſe, man havde at gjøre, men man ſkulde have ſagt, at man vilde forvare ſig mod, at dette blev altfor hyppigt. Det er dog nemlig aabenbart, at hvis det er Noget, ſom kun kan miſbilliges, naar det ſkeer i større Omfang og meget hyppigt, ſaa er det aldeles klart, at det ikke afgiver nogen berettiget formel Indſigelſe i det enkelte Tilfælde; forſaa vidt der er Tale om en blot Forvaring mod hyppige Gjentagelſer, gjælder det, ſom jeg ſagde før, at der er viſtnok i dette Tilfælde mindre end i noget andet Anledning til at tage en ſaadan Forvaring imod, at dette ſkulde blive en overhaandtagende Praxis, da det er begrundet paa ganſke ſærlige Forhold. Af diſſe Grunde kan jeg ikke ſtemme for Fleertallets Beſlutning. Jeg har ikke dvælet ved at omtale det for det andet Thing Anſtødelige, ſom findes der, og jeg ſkal heller ikke komme dybere ind derpaa. Den ærede Ordfører meente rigtigt nok, at der ſlet ikke her var blevet udtalt nogen Kritik over det